

KENDELSE

afsagt torsdag den 5. februar 2009

i faglig voldgiftssag nr. 2008.155

Danmarks Jurist- og Økonomforbund (DJØF)

som mandatar for

A

(advokat Poul Heidmann)

mod

Finansministeriet,

Personalestyrelsen

for

Skatteministeriet

(kammeradvokaten ved advokat Niels Banke)

Tvisten

Tvisten vedrører spørgsmålet, om Skatteministeriets afskedigelse af A fra hans stilling som inddrivelsesdirektør i SKAT er sket med rette som følge af A's dispositioner i forbindelse med forhandlinger om et grundkøb i Spanien i 2004/2005.

Påstande

Klager har nedlagt påstand om, at Skatteministeriet til A skal betale 2 x 998.814 kr., i alt 1.997.628 kr., subsidiært et mindre beløb, med procesrente fra den 1. maj 2008, subsidiært fra sagens anlæg ved klageskrift af 14. august 2008.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagens behandling

Sagen blev behandlet mundtligt den 21. og 22. januar 2009 med højesteretsdommer Thomas Rørdam som opmand. Som sidedommere udpeget af klager fungerede chefkonsulent Preben Rohde og chefkonsulent Pernille Due Vesterheden, og som sidedommere udpeget af indklagede fungerede afdelingschef Carl Erik Johansen og chefkonsulent Carsten Holm.

Efter bevisførelse og procedure voterede rettens medlemmer. Der var herunder enighed om, at der ikke er begået fejl i forbindelse med afskedigelsesproceduren, og af afskedigelsen derfor ikke kan anfægtes efter forvaltningsretlige ugyldighedsregler. Derimod kunne der ikke opnås flertal for noget resultat vedrørende spørgsmålet, om A har tilsidesat deorumforskriften, og om en eventuel tilsidesættelse kan begrunde den skete afskedigelse.

Sagen blev herefter optaget til opmandens kendelse.

Sagsfremstilling

A, som har været ansat i skatteforvaltningen siden 1993, blev pr. 1. august 2003 ansat som direktør for Skat-Midtjylland. Ansættelsen skete på overenskomstvilkår.

Pr. 1. august 2005 blev han udnævnt som direktør for inddrivelse i den nye told- og skatteforvaltning. Det fremgår af ansættelsesaftalen af 6. januar 2006, at der var tale om en åremålsansættelse på overenskomstvilkår i lønramme 39. Første åremålsperiode løb fra den 1. november 2005 til den 31. oktober 2011. Det hedder videre i aftalen bl.a.: ”I tilfælde af uansøgt afsked i åremålsperioden af andre årsager end sygdom og disciplinære forhold, ydes et fratrædelsesbeløb svarende til 12 måneders løn i åremålsstillingen.”

I pinsen 2004 rejste A, B og C til Spanien med henblik på i fællesskab at købe en byggegrund. De kom under opholdet via en hjemmeside på internettet i kontakt med den danske ejendomsformidler D og hans far E og fik forevist en grund tilhørende E i Moclinejo-området. De blev straks interesseret i denne grund og indledte i starten af juni 2004 forhandlinger om køb af grunden. Forhandlingerne foregik dels med sælger selv dels med D. Der blev hurtigt opnået enighed om en købesum på 140.000 € og om, at sælger skulle betale omkostninger til notar og spansk moms i forbindelse med handlen samt omkostninger til installation af vand og elektricitet. Senere i juni måned blev der udarbejdet udkast til betinget købsaftale (i den efterfølgende mailkorrespondance undertiden omtalt som slutseddel) med angivelse af bl.a. de nævnte vilkår, men også med en række betingelser, herunder at køberne kunne opnå byggetilladelse, og at aftalen i sin helhed kunne godkendes af købernes advokat, som var advokat Juan José Gómez Castillo fra det spanske advokatfirma Cuadra Asociados. Det var også angivet i dokumentet, at køberne havde mulighed for i købesummen at modregne eventuelle omkostninger, som de måtte afholde på sælgers vegne. Betinget købsaftale blev – med visse mindre ændringer i forhold til udkastet – underskrevet af parterne den 6. juli 2004. Det blev dog i den underskrevne købsaftale angivet, at de i aftalen anførte principper for handlens gennemførelse var bindende for parterne, mens det i det tidligere udkast var angivet, at disse principper alene som udgangspunkt var bindende. C udtrådte af købergruppen i september 2004.

I den første mail af 9. juni 2004 til den spanske advokat skrev A bl.a.:

”The deal is that we pay 140.000 euro and they pay the costs to the notar and I.V.A. [spansk moms]. [D] told us that the I.V.A. was 5,9%. Installation of water and electricity are included in the deal.

...

I did not tell you and [D] has not written anything about it, but [B] and [D] discussed the possibility of setting a lower official price to reduce the I.V.A. It seemed to be normal in Spain, and I would like us to do whats possible in that matter.”

Advokaten sendte samme dag en mail til A, bl.a. med en oversigt over de omkostninger, som skulle betales i forbindelse med ejendomshandlen. Det hedder i denne oversigt:

”BREAKDOWN OF TAXES AND DISBURSEMENTS TO BE MET AT THE TIME OF THE PURCHASE OF PLOT OF LAND AT MOLLINEJO, RINCON DE LA VICTORIA BY MR [A]

PURCHASE		EUROS
16%	V.A.T. Tax on the amount of purchase of	
	To be paid by the vendor as Informed by [A]	
Euros.	140.000,00	22.400,00
<hr/>		
1% Stamp Duty on the amount of purchase.		1.400,00
Notary, Land Registry formalities approx. (1) & (2)		1.450,00
Plus Valia Tax approx. (3)		1.500,00
Legal fees including V.A.T. as mentioned and excluding expenses.		
Fees	2.100,00 16% V.A.T. 336,00	2.436,00
	TOTAL	6.786,00
<hr/>		

(1) Notary’s fees are based on the number of pages of the document, the identity of the purchasing and vending parties, the number of parties and the purchase price. They are not fixed rates and we can only give, at this stage, an approximate figure.

(2) Land Registry fees are based on the scale of fees from the Registrar, based principally on the complexity of the document and they can only be given as an approximate figure.

(3) Plus Valia Tax is a local tax payable to the Council where the property is located. Its amount is worked out based in the rateable value of the property and the time from the last transaction. The figure provided is approximate.”

I forbindelse med drøftelserne om den betingede købsaftale sendte D den 29. juni 2004 en mail til B med kopi til bl.a. A, hvori det bl.a. hedder:

”Vi har ikke nogen interesse i at de spanske myndigheder har kendskab til den fulde købspris. De skal have kendskab til en pris på 44.000 euro som overdrages på en bankcheck foran notaren. Det resterende beløb – 96.000 euro – overdrages kontant umiddelbart inden (sedler, som bestilles i banken i forvejen). Vi ikke har kendskab til jeres advokat og hvilke informationer han vil videregive til de spanske myndigheder. Da samme præmisser galdt for købet af grunden har samme situation været en forudsætning fra start – det er indlysende at vi ikke ønsker at havne med en skattesag overfor de spanske myndigheder. Sådan foregår en handel på landet.”

B svarede den 30. juni 2004 med kopi til bl.a. A:

”I har gjort os bekendt med problemstillingen om den officielle købspris. Det mener vi faktisk at der er taget højde for i slutsedlen idet, vi skriver:

De nærmere konkrete aftaler af mere praktisk karakter, og de nødvendige formelle krav til ejendomshandlens gennemførelse i Spanien, vil blive indarbejdet i det skøde, der vil blive udarbejdet til notaren i Spanien samt evt. i en supplerende aftale, hvis parterne skønner det nødvendigt.

Baseret på jeres oplysninger om praksis i Spanien, har vi således ikke forestillet os, at beløbet 140.000 skulle stå i skødet. Det eneste der er nyt for os er beløbene. Baseret på vore samtaler har vi forstået, at I ønsker to betalinger: en (check/overførelse) der overdrages ved notaren og en (check/overførelse) der overdrages ved siden af.”

E skrev herefter samme dag til B bl.a.:

”Vi er enige. De beløb som jeg snakker om er blot den måde vi må handle på. Jeg behøver ikke nogen deponering fra jeres side. Når vi har klaret denne aftale er der handlet. Jeg har samme sikkerhed fra jer foran notaren enten der er deponeret et beløb eller I fysisk overrækker pengene. Men som jeg skrev. 44000€ på bankcheck. 96000€ i KONTANTER. Jeg har købt i pesetas og kan fortælle at de penge fyldte en del. Grunden er: Pedro har sagt at hvis man (dengang) kom til banken med en check på mere end 1mill.pesetas skulle der laves undersøgelse hvorfra pengene kom og indberetning til myndighederne. Jeg erkender det er mod vore vaner men altså meget almindeligt. Kontanter af en vis størrelse skal bestilles i forvejen i banken. Jeg er bare ret sikker på at jeres advokat vil opgive det fulde beløb til notaren. Derfor må vi prøve at finde en formulering. Selvfølgelig skal der være en byggetilladelse.”

Efter at betinget købsaftale var underskrevet den 6. juli 2004, skrev B den 9. juli 2004 en mail til E med kopi til bl.a. A. Det hedder heri bl.a.:

”Jeg skal for en god orden skyld bekræfte, at vi har modtaget underskrevet slutseddel.

Vedlagt fremsendes engelsk udkast af slutsedlen som jeg har haft en translatør til at oversætte. Bemærk, at jeg har ændret den ”officielle købesum” i henhold til dine instrukser. Vi vil gerne sende denne (uden underskrifter) til vores spanske advokat således at han kan påbegynde det juridiske arbejde. Lad mig vide om du har nogle kommentarer hertil.”

Senere samme dag svarede E B:

”Jeg er nødt til at kommentere den engelske udgave:

Dine oplysninger er helt korrekte efter vore samtaler. Jeg fik en mail fra [D] som efter samtale med vor guru Pedro fik at vide at vi som officiel købspris skal angive 20000€ Der har været flere uofficielle penge end hvad jeg havde været opmærksom på da jeg skrev under. Det lyder underligt, men har sin forklaring i at [D] og Pedro ordnede handlen hos notaren i november mdr. Selv skrev jeg under alene hos notaren i februar, uden at læse papirerne som jeg alligevel ikke forstår. Den sum penge som [D] havde hentet i banken var jo den samme og jeg har aldrig spurgt ind til emnet. Først nu har vi (sikkert p.g.a. min naivitet) kopi af skødet. Jeg vidste det godt i går da jeg skrev under, men da vi jo var enige om at snakke sammen om hvad advokaten skulle skrive til skødet regnede jeg det ikke for særlig vigtigt. Men hvis I starter det

juridiske nu må jeg bede dig ændre købsprisen til 20000€ Jeg er noget ærgerlig over dette, men det kom faktisk bag på mig.

Hvis det giver problemer regner jeg med at du ringer.”

B skrev herefter samme dag til E med kopi til A bl.a.:

”Tak for din mail. Vi vil tilrette oversættelsen til advokaten. Det eneste jeg er bekymret for, er at myndighederne ser beløbet som værende urealistisk lavt – men det vil vores advokat nok informeres os om hvis det er tilfældet.”

Den 15. juli 2004 skrev E til B bl.a.:

”Den tanke som du udtrykker forstår jeg fint. Da jeg købte mit hus havde jeg ikke fået et N.I.E. nummer da jeg skulle til notaren. Det blev jeg først gjort opmærksom på dagen inden notarbesøget. Uden nummer må man ikke købe noget der er mere end 6000€værd. Min uofficielle pris var ca. 10x så stor, men notaren trak bare på skulderen og sagde at da jeg ikke havde noget N.I.E. nummer måtte vi jo så sige at jeg bare havde betalt 6000€= 1mill.Pts. Og sådan blev det med fine stempler og sager. Selv om jeg lignede et meget stort spørgsmålstegn, forsikrede notaren mig om at det var helt i sin orden. Man oplever noget underligt på sin vej, men trods manglende logik bliver man ikke snydt.”

A skrev den 17. august 2004 til den spanske advokat bl.a.:

”Sorry that you have not heard from me for some time, but we are still your client. Tried to call you today, but could not get through. As a matter of a fact I am going to Spain in 2 days, and would like to know if you could meet me on Thursday afternoon in your office. I am in Spain from Thursday to Sunday.

...

We have now received some drawings over the land and we have also written the conditions of our agreement that includes a qualification to get out of the deal, if our lawyer finds the deal not good for us. Another qualification is that we can get a building permission. The deal has been translated into English and I hereby forward it to you. There is an issue about the difference between official prize and unofficial prize that I look forward to your comment on. Common Spanish way of dealing they say.

...

You must be asking yourself, why we are doing it this way. The fact is, that the plot was the by far most attractive piece of land that we saw, and when you seen the best, your are never satisfied with secondbest.”

Omkring årsskiftet 2004/2005 viste det sig, at sælger aldrig havde fået registreret sin ejendomsret til grunden. Dette forhold blev først bragt i orden i april 2005.

I den mellemliggende periode skrev A den 31. marts 2005 til E og D bl.a.:

”I henhold til aftale har vi nu indgået aftale med den entreprenør, der skal bygge for os. Vi er selvfølgelig meget opsatte på at komme i gang, og vores arkitekt er allerede i gang med at lave de tegninger, der skal danne grundlag for vores endelige beslutning om husets udformning. Når de tilstrækkelige tegninger er færdige vil vi søge kommunen om byggetilladelse med den

bemærkning, at vi endnu ikke er ejere af grunden. Det lader ikke til at være noget problem i forhold til ansøgning om byggetilladelse, at vi ikke er ejere.

Derimod er det et problem i forhold til byggeriet, at vi formelt set ikke er blevet registreret som ejere. Vi vil påbegynde byggeriet før vi er sikre på at vi ejer grunden, og det er formentlig når vi har været hos notaren, men det vil vores advokat rådgive os nærmere om. Vi forventer at kunne få byggetilladelsen indenfor 4-6 uger hvorefter byggeriet principielt kan påbegyndes.

Vores problem er, at prissætningen i vores aftale med entreprenøren er betinget af, at byggeriet påbegyndes senest 1/7-2005. Vi har altså bundet os under den berettigede forventning, at handlen med [E] kommer på plads. Hvis noget går galt i den forbindelse, altså hvis [E] ikke er i stand til at "levere" grunden, så har vi altså et problem.

Vi må se i øjnene, at det nu snart er 9 måneder siden, at vi underskrev aftalen. På det tidspunkt var vores bekymringer lokalplaner og byggetilladelser, mens vores ejerskab til grunden virkede som et mindre problem. Nu ser det ud til at de oprindelige problemer løser sig, mens vi fortsat ikke ejer grunden."

E svarede A den 1. april 2005 bl.a.:

"100 % forståelse for jeres problem. Der er ingen tvivl om at det kontor som har ansvaret for at viderekspedere sagen fra Notaren til myndighederne for registrering har glemt vores sag og først videresendt dem da vi henvender os. Altså venter vi på det endelige skøde og dermed registreringen. Jeg har været hos notaren og fået et "copia simple" af skødet, sådan som det bliver."

I starten af april 2005 blev køberne underrettet om, at sælger nu havde fået registreret sin adkomst til grunden. A skrev herefter den 11. april 2005 til E:

"[B] og jeg har nu sat vores advokat i gang med det videre forløb i relation til købet af grunden. Vi har ikke talt med ham om selve overdragelsen – altså notarbesøg, betaling, deponering mv. Så med forbehold for hvad vores advokat mener, vil jeg gerne have din mening om hvilken af følgende modeller du foretrækker:

1. Vores advokat udarbejder snarest muligt papirer til notaren, hvorefter vi mødes og underskriver for notaren. Parallelt hermed arbejder vores arkitekt videre og sender ansøgning om byggetilladelse til kommunen. Til notarmødet medbringer vi dokumentation for at købesummen er deponeret. Når byggetilladelsen er givet skulle sidste forhindring for afslutning af vores handel være fjernet, og vi kan lave den endelige afregning af købesummen og de omkostninger som du skal betale, og så frigive købesummen fra den deponerede konto.
2. Vores advokat udarbejder papirer til notaren og parallelt hermed arbejder vores arkitekt videre og sender ansøgning om byggetilladelse til kommunen. I det omfang det er muligt bestiller advokaten en tid hos notaren på et tidspunkt, hvor vi forventer at byggetilladelsen er givet. Til notarmødet som altså gennemføres efter givet byggetilladelse, kan vi foretage endelig afregning af købesummen og de omkostninger, som du skal betale, og handlen skulle derefter være på plads.

Om vores advokat mener der er noget til hinder for betaling efter notarmødet, er jeg ikke klar over. I Danmark skal man jo have endeligt skøde inden købesummen frigives fra deponering, men lad os se hvad han siger. Jeg tror det ville være godt, at vi kunne skitsere en model for

ham, som I er enige i. Jeg ved ikke hvad vores advokat mangler nu. Jeg kan ikke helt overskue om hans krav på ”mangelslisten” nu er blevet opfyldt, men jeg mener som du selv har skrevet, at han skal have en kopi af escritura (det må være det spanske ord for title deed/skøde).”

E svarede den 11. april 2005 A således med kopi til B:

”Vi har en aftale fra tidligere om de betingelser som skal være opfyldte inden vi kan handle. Vi har en aftale om pris og betalingsmåde og vilkår.

I skal have en bygge tilladelse klar. I kan gerne søge den i mit navn, men den skal foreligge inden vi kan gå til Notaren, som I selv har betinget jer. Vi mødes hos Notaren, hvor papirerne skrives med angivelse af den officielle købesum som vi er enige om. Restsummen skal falde i kontanter som aftalt straks inden der skrives under hos Notaren, idet det er spansk lov eller retspraksis at det kontante præsenteres foran Notaren. Derefter kan der ikke af sælger kræves extra penge. Derfor skal den uofficielle sum udleveres til mig straks inden vort besøg hos notaren. Det drejer sig om sorte penge, som hverken jeres advokat eller Notaren skal vide noget om. Sådan har det været for alle dem jeg kender og ligeledes for mig selv. Man må acceptere skikkene eller lade være, men det er sådan vi skal klare det. Også det er jo aftalt fra tidl. I skal desuden huske at I skal betale statsafgiften beregnet ud fra den officielle købesum ligeledes kontant og med det samme når der skrives under hos Notaren. Det samme gælder for mig. Men hverken vi eller jeres advokat skal foretage sig noget før I har byggetilladelsen. Resten er nemt. Vi skal til Notaren i Colmenar. Ingen ventetid og fin behandling. Vi mødes dernede straks den byggetilladelse foreligger.”

Dette svar gav anledning til, at B den 12. april 2005 skrev således til A:

”Pænt svar??

Du skal nok lige gøre ham opmærksom på, at

- Sælger afholder omkostningerne til notaren i Spanien samt udgifter og IVA. (spansk moms) i forbindelse med handlens gennemførelse.
- Sælger afholder omkostninger til installation af vand og elektricitet, forstået således, at det gøres klar til købers umiddelbare brug i forbindelse med bygning af hus.
- Såfremt køberne afholder omkostninger på vegne af sælger, modregnes disse inden den endelige købesum frigives/overdrages til sælger.”

Herefter skrev A samme dag til B:

”De omkostninger vi har til notaren kender vi jo, afgifter mv. må advokaten opgøre, mens vi i samarbejde med Raymond må skønne vand el mv. og lave endelig opgørelse senere. Og så kunne vi jo tilbageholde et mindre beløb til dækning af den sidste pind, medmindre det er for bagatelagtigt. Det sidste pind var tænkt som ekstra sikkerhed, men jeg kan ikke rigtig se, hvad det skulle være.

Som sådan har jeg ikke noget imod den model han skitserer. Selvom det med sorte penge ikke lige er min model, og i øvrigt så ved vores advokat det jo godt.”

Senere samme dag skrev A til E med kopi til B bl.a.:

”Vi tager til efterretning, at det er den model du vil gennemføre, og det fortæller vi vores advokat. Når vi skriver det købesummens betaling er det jo ikke fordi vi er uenig med dig i, at

der er en uofficiel og en officiel købesum. Det er fordi der ifølge aftalen er nogle bestemmelser om de omkostninger som du skal betale og som ikke alle kan være endeligt opgjort, når vi mødes hos notaren. Det drejer sig i aftalen om følgende:

- Sælger afholder omkostningerne til notaren i Spanien samt afgifter og IVA (spansk moms) i forbindelse med handlens gennemførelse.
- Sælger afholder omkostninger til installation af vand og elektricitet, forstået således, at det gøres klar til købers umiddelbare brug i forbindelse med bygning af hus.
- Såfremt køberne afholder omkostninger på vegne af sælger, modregnes disse inden den endelige købesum frigives/overdrages til sælger.

Vi sætter vores advokat til at beregne/skønne disse omkostninger, så vi ca. ved hvor meget det drejer sig om, at du skal betale.”

E svarede A den 13. april 2005:

”For en orden skyld går jeg ud fra at det officielle beløb som I vil give jeres advokat er det beløb som vi er enige om?”

Den 16. maj 2005 skrev B med kopi til A således til den spanske advokat:

”Enclose please find an updated version of the allocation of the purchase price. For your info, I have also attached the translated agreement we have entered with [E]. Could you please review the calculation and let us know if you agree. In particular, we have the following questions:

- Is VAT 16 %. We thought it was 7 %?
- Plus valia tax. Are we responsible for the settlement of this tax? Or is this the sellers responsibility?
- Have we forgot any costs?”

I det medfølgende engelsksprogede dokument var købesummen angivet til 44.000 € og i det ligeledes medfølgende omkostningsdokument hed det:

”Total purchase price		140.000
Official purchase price		44.000
Unofficial purchase price		96.000
Cost paid by the vendor according to agreement		11.480
Cash apyment at the notary		84.520
Cost paid by the vendor according to agreement		11.480
VAT/IVA	16%	7.040
Stamp duty	1%	440

Notary and Land Registry formalities approx.	1.500
Plus valia tax (capital gain tax)	500
Electricity and water	2.000

Comments

16% of the official purchase price

1% of the official purchase price

Notary's fees are based on the number of pages of the document, the identity of the purchasing and vending parties, the number of parties and the purchase price. They are not fixed rates and we can only give, at this stage, an approximate figure.

Plus Valia Tax is a local tax payable to the Council where the property is located. Its amount is worked out based in the rateable value of the property and the time from the last transaction. The figure provided is approximate.

To be evaluated by RSCO"

I maj 2005 gjorde den spanske advokat køberne opmærksom på, at der efter spansk ret var mulighed for, at enhver tredjemand, som mente at have rettigheder over grunden, kunne fremsætte krav inden for en frist på 2 år, der skulle regnes fra registreringen af sælgers skøde den 17. marts 2005. Dette gav anledning til en korrespondance mellem køberne og sælger i starten af juni 2005.

B skrev således den 2. juni 2005 til E med kopi til A bl.a.:

"Lovgivningen i Spanien kan vi desværre ikke lave om på. Vi har nu forhørt os hos tre uafhængige ejendomsmæglere/bygherre i Spanien. Alle anbefaler os at afvente påbegyndelse af byggeriet indtil vi har endelige anmærkningsfrit skøde på grunden. Såfremt vi skal påbegynde byggeriet før skal vi have en garanti fra dig på at tredjemand ikke kan gøre krav gældende. Hvis dette som du siger, er helt normalt i Spanien, burde dette ikke være noget problem at få en bank til at udstede en sådan. Alternativt, kan du jo selv indestå for eventuelle indsigelser fra tredjemand.

Som beskrevet i går foreslår vi, at vi går til notaren i juli og derved gennemfører handlen. Vi indskyder købesummen på en bunden konto indtil betingelser er opfyldt og vi får endelig adgang til ejendommen uden præjudicerende retsanmærkninger (som det også står i vor aftale). Denne fremgangsmåde sikrer begge parter best muligt.

Vi har indgået en aftale om køb af grund, hvori pris og betingelser fremgår. Vi har indtil videre overholdt aftalen med mindre vi har fået en bekræftelse fra dig på eventuelle afvigelser.

Som tidligere beskrevet har vi allerede haft væsentlige omkostninger i forbindelse med købet af grunden. Vi bliver derfor nød til at fastholde den indgået aftale.”

E svarede B samme dag bl.a.:

”Al respekt for I er forsigtige og ønsker at beskytte jer på bedste vis, men jeg har købt grunden på samme vilkår som alle andre i området. Hvis I vil havde den grund må I acceptere nøjagtigt samme vilkår. Den totale sum forfalder dels ved en bankcheck hos notaren og resten i konstanter til mig umiddelbart inden der skrives hos notaren. Dette har været aftalt fra begyndelsen og bliver ikke ændret. I modsat fald er der ingen handel. Dette kan ikke komme bag på jer.”

Herefter skrev B samme dag til E med kopi til A:

”Jeg er noget chokeret over din fremgangsmåde den seneste tid som jeg slet ikke kan forstå.

Det lyder på dig som om vi er ret besværlige at handle med. For os handler det bare om, at tingene foregår korrekt og at vi tager ansvar for det der påhviler os, og du tager ansvar for det, der påhviler dig. Den eneste årsag til at vi er kommet i den situation vi står i nu, skyldes at du ikke har haft orden i papirerne. Vi kan vel ikke være uenige om, at det er dit ansvar at der gælder en 2 årig indsigelsesret ved første salg af grunde i ”rustic country”, og dermed er det vel også urimeligt, at vi blot betaler dig hele købesummen og står med hele ansvaret.

Da vi indgik aftalen, blev vi oplyst af du havde alle papirerne i orden, og at kommunalplanen var ved at blive lavet om således at man kunne bygge på grunden. Efterfølgende viste det sig, at du ikke havde papirerne i orden. Det var kun takket være vor advokat, at du blev opmærksom på at du aldrig havde modtaget Title Deed ej heller fået købet registreret hos Land Registry.

Med hensyn til byggetilladelsen blev vi efter aftalens indgåelse oplyst, at vi ikke kunne søge om denne før lokalplanen var ændret. Vi blev informeret om at dette ville ske i november sidste år. Dette er først sket hertil foråret. Som tidligere nævnt er arkitekten i fuld gang med at tegne huset – og vi har fået bekræftelse på, at vi kan få en byggetilladelse inden udgangen af juli. Hvad angår Pedro fortalte I os, at vi kunne låne et projekt af ham. Vi mødtes med ham med henblik herpå samt at få Pedro til at bygge huset. Til trods for at vi rykkede Pedro for svar hørte vi aldrig fra ham. Vi fik efterfølgende at vide fra [D], at han havde meget travlt. Dette var med til at forsinke processen. For at kunne indsende ansøgning om byggetilladelse, skal vi også præcisere hvor på grunden huset skal bygges. Vi har anmodet dig om at præcisere den fysiske afgrænsning af grunden – dette er endnu ikke sket. Siden du selv byggede og købte grunden, er det vores forståelse, at der er sket en opstramning og centralisering på hele området omkring overdragelse af grunde og nybyggeri i Spanien – hvilket ændringerne i lokalplanen også er et udtryk for. Hvorledes du selv har erhvervet grunden og under hvilke betingelser er vi ikke klar over og os uvedkommende. Da det er første gang vi køber grund i Spanien, bliver vi nødt til at følge den aftale vi har indgået og de råd vi får fra vore rådgivere (advokat og bygherre).

For os at se er det overhovedet ikke byggetilladelsen, der er det kritiske i forbindelse med overdragelsen. Vi har afholdt omkostningerne til arkitekten og fået lovning på at byggetilladelsen kommer på plads i juli. Det reelle problem er at v først den 17. marts 2007 ved om vi har anmærkningsfri adgang til grunden – og før kan vi ikke påbegynde selve byggeriet. Det

lyder til at du er meget ærgerlig over tidsforløbet i handlen, men du skal vide, at det samme gælder for os.

Det har hele tiden været aftalt, at restkøbesummen først skulle betales når vi endeligt har erhvervet grunden betingelsesløst. Det hedder i vor aftale at,

- Resten af købesummen 126.000 euro betales kontant når nedenstående betingelser er opfyldt og når køberne får endelig adkomst til ejendommen uden præjudicerende retsanmærkninger.

Vi kan derfor ikke helt forstå, hvorfor du har et problem med, at vi indbetaler købesummen på en bunden konto som frigives til dig når ovenstående betingelse er opfyldt. Du har sikkerhed for betalingen og kan få renter af den deponeret købesum, helt i overensstemmelse med aftalen. At købesummen ikke er deponeret endnu er i overensstemmelse med dine ønsker, jfr. din mail af 4. oktober 2004. Som jeg ser det, er det os der står tilbage med problemet – at vi ikke kan starte byggeriet.

Når vi har indgået en betinget slutseddel, kan vi selvfølgelig ikke acceptere at du ikke lever op til indholdet i denne aftale. Vi håber meget, at vi kan finde en fornuftig løsning således at vi ikke også skal til at involvere advokater med henblik at diskutere vore ingåede aftale.”

E svarede B den 5. juni 2005 bl.a.:

”Som I tidligere er informeret om skal købesummen betales til mig kontant straks inden der skrives hos notaren, og når vi går fra notarkontoret har I fuld adgang til grunden og vores handel er afsluttet. Der bliver ikke tale om at deponere penge på en konto, som I råder over. Slet ikke! Hvis I ikke kan acceptere at der er to års mulighed for indsigelse er det jeres valg. Hvis I stadig vil have grunden er det til en helt anden pris, hvis jeg skal vente yderligere to år. Da vi handlede vidste I at det endelige skøde ikke var kommet til mig. Dette før man finder ud af at papirerne var strandet. Det synes du så at kunne kalde at jeg ikke havde orden i papirerne. Det er noget vrøvl at I ikke kunne komme videre med sagen på grund af det, idet jeres advokat var fuldt tilfreds med et copia simple, som iflg. ham selv var meget almindeligt. Men I vidste jo udmærket hvordan det forholdt sig, og I kunne jo så frit have opgivet handlen, og jeres advokat kunne jo allerede ved jeres første samtalt have gjort jer opmærksom på de regler der er i Spanien.

Nu er I bekendt med det forhold (som jeg personligt altså anser for ligegyldigt). Jeres advokat råder jer altså til ikke at indgå handlen på de vilkår som fremgår af aftalen, hvorved jeres betingelser for købet ikke holder længere.

Jeg fastholder at handlen skal foregå som aftalt tidligere. Hele købesummen forfalder kontant som vi har været enige om straks inden der skrives under hos notaren. Jeg accepterer ingen anden mulighed.

Jeg bliver noget pikeret over dine sidste to linier, hvor du skriver at jeg ikke lever op til aftalen. Jeg har sagt at en udbetaling var unødvendig, da I foreslog at deponere den på en spærret konto. Hvad skulle jeg dog med sådan en konto? Jeg kommenterede ikke jeres konstruktion i forslaget, og har i det hele taget efter egen mening været ret tålmodig med sagen og ladet jer spille med jeres juridiske termer i aftalen. Mit eneste krav er at jeg fastholder at købesummen betales til mig kontant ved besøget hos notaren, præcis som I hele tiden har været vidende om og accepteret. Når der er underskrevet papirer hos notaren er det det offentlige Spaniens garanti for at det retsmæssige er i orden og køber har fuld råderet over den købte ejendom. Nu

kan I pludselig ikke acceptere dette midt krav som fremgår af aftalen samt fra diverse udvekslede mails hvor vi har været fuldstændigt enige.

Som jeg ser det er jeres betingelse åbenbart ikke opfyldt, da jeres advokat fraråder at købe på de vilkår som findes i Spanien.

Jeg vil ikke acceptere jeres nye forslag om at binde købesummen. Hvad kan jeg dog bruge det til?

Vi er altså ikke enige, og der er vel derfor ingen anden løsning end at ophæve aftalen?"

B skrev tilbage til E med kopi til A den 6. juni 2005:

"Det korrekt, at du har ønsket købesummen betalt kontant – det har vi også aftalt. Slutsedlen bekræfter, at:

- Resten af købesummen 126.000 euro betales kontant når nedenstående betingelser er opfyldt og når køberne får endelig adkomst til ejendommen uden præjudicerende rets-anmærkninger.

Som det fremgår af ovenstående, skal vi først betale den resterende del af købesummen, når vi er sikre på, at tredjemand ikke kan gøre indsigelser til vores ejerskab af grunden gældende. Det er vi først den 17. marts 2007. Det vi tilbyder dig, er at indskyde pengene på en bundne konto således at du har sikkerhed for betalingen samt at du får forrentning af købesummen. For en god orden skyld skal jeg præcisere, at vi ikke har adgang til en bunden konto. Pengene kan kun frigives til dig når betingelsen er opfyldt. Du har således absolut ingen risiko med mindre tredjemand gør indsigelser til dit ejerskab af grunden.

Hvad angår den aftalt udbetaling på kr. 14.000 Euros – har du selv på e-mail foreslået, at vi ikke indskyder pengene på en konto i Jyske Bank – men betaler disse kontant når vi går notaren.

Vore advokat har ikke rådet os til at droppe handlen men blot påpeget at vi løber en risiko ved at købe grunden ubetinget og endnu større risiko hvis vi påbegynder byggeriet – på grund af den 2 årlige indsigelsesfrist. Selvom vi går til notaren i juli er der ingen garanti fra de Spanske myndigheder på indsigelser. Disse forhold havde været gældende uanset hvem du havde solgt grunden til. Endvidere har vores advokat aldrig stillet sig tilfreds med copia simple. Han og vi har flere gange rykket for de endelige dokumenter. Det var først da vi fik disse, at det gik op for os, at du aldrig har fået grunden registreret hos Land Registry før den 17. marts 2005.

Vi kan se følgende løsninger på problemstillingen; at restkøbesummen

- Indskydes på en bunden konto – som foreslået
- At du udsteder en garanti på at tredjemand ikke kan gøre indsigelser til ejerskabet
- At vi først går til notaren nå den 2 årlige frist er udløbet og betaler restkøbesummen kontant

At hæve handlen er ikke en mulighed. Vi har besluttet os for køb af grunden og har indgået en skriftlig aftale. Endvidere har vi afholdt mere end 100.000 kr. allerede i forbindelse med advokat, bygherre og arkitekt.

Vi håber meget, at vi kan finde en fornuftig løsning og som du ved er vi fleksible. Vi vil dog aldrig påtage os den risiko, at vi ikke kan få ubetinget adgang til grunden. Såfremt du fortsat ikke ønsker at gennemføre handlen bliver vi nød til at overdrage sagen til advokater.”

E svarede B den 8. juni 2005 bl.a.:

”Jeg er i situationen meget ked af forløbet på jeres vegne. Jeg betragter en mulig indsigelse for usandsynlig, men I vælger at tage højde for den usikkerhed. Det har skabt en ny situation, hvor jeg oplever at I har bragt betalingspørgsmålet ind på en anden bane end, hvad var aftalt via diverse mails. Af indlysende grunde har vores polemik ikke omhandlet nælden.

Din sidste mail åbner dog for en løsningsmodel som vi må kunne blive enige om. Jeg har ikke i øjeblikket tid til at uddybe hvad jeg mener, men vender tilbage.

Jeg har utroligt ondt af jer og synes det er noget rigtigt møj. Tonen har været hård, hvilket normalt ikke ligger til mig, men jeg har haft en fornemmelse af at I bare gav pokker i mit synspunkt. Sådan er det vel med jura.”

Samme dag skrev B til E med kopi til A bl.a.:

”Tak for din mail – den beroliger os meget.

Det har på ingen måde været hensigten fra vores side at forsøge at forsinket købet – tværtimod. Vi har også forståelse for din situation og håber meget at vi kan finde en løsning der tilgodeser begge parter. Lad os diskutere løsningsmodeller når du har tid.

I mellemtiden arbejder vi med arkitekten – som har lovet at vi skal kunne have en byggetilladelse i juli.”

Endelig skrev E den 9. juni 2005 til B:

”Indledningsvis er det en på alle måder dødssyg situation for os alle.

Inden jeg går over til at kommentere jeres forslag, vil jeg slå fast, at den betingede købsaftale udover at indeholde det punkt, I nævner, og som I hænger jer fast i, altså at resten af købesummen ... betales kontant, når nedenstående betingelser er opfyldt og når køberne får endelig adkomst til ejendommen uden præjudicerende retsanmærkninger, kun er en del af det vi har talt om.

Vi har også aftalt, at de nærmere konkrete aftaler af mere praktisk karakter og de nødvendige formelle krav til ejendomshandlens gennemførelse i Spanien vil blive indarbejdet i det skøde, der udarbejdes af notaren i Colmenar ... Hermed blev der jo gjort forsøg på at udtrykke at det var den almindelige praksis for gennemførelse af ejendomshandler i Spanien, der skulle følges.

Så vidt jeg er orienteret går præjudicerende retsanmærkninger alene på, at der ikke er hæftelser – altså lån på ejendommen.

Der hvor jeg altså opfatter problemets kærnepunkt er noget ganske andet. Ikke at jeg ikke forstår jer, men vi skal have løst den gordiske knude på en eller anden måde.

Primært vil jeg tilbyde at ”købe jeres projekt”, efter en rimelig dokumentation for afholdte omkostninger til teknikere. Beløbet er af jer anslået til ca. 100 000 kr. Modstykket er, at vi

herefter erklærer aftalen for ophævet, således at vi er frit stillet. Jeg mener det er den reneste løsning for begge parter, som indebærer at vi kommer videre i livet uden at risikere at der indtræffer noget uventet i en 2-årig periode.

Kan I ikke acceptere dette vil jeg sekundært foreslå, at den af jer foreslåede løsningsmodel tages i anvendelse. Vi lægger alt til side og mødes hos notaren i Colmenar den 17. marts 2007. Her erlægges den reelle købesum 1050.000 kr. som nærmere skitseres, jvnf. andet afsnit, kontant uden bindinger samtidig med at der underskrives hos notaren. Det har jo hele tiden været en klar forudsætning.

Det indebærer, at jeg afholder alle ”liggeomkostninger” frem til datoen i 2007. Handelen skal betragtes som indgået den 6. juli 2004, men først effektueret på underskrivningsdatoen, hvilket skal stå i skødet. I har risikoen for, om der indtræder ændringer i grundens status i relation til bebyggelse eller andet.

Vor pris 1.050.000 danske kroner skal ligge fast og betales kontant som ovenfor beskrevet eller efter anden aftale.”

Senere i juni 2005 viste det sig, at der også var problemer med hensyn til at opnå byggetilladelse, hvilket gav anledning til mailkorrespondance mellem parterne, hvorunder sælger gav udtryk for, at han anså handlen som bortfaldet, mens køberne meddelte, at de fastholdt handlen. Dette førte senere til, at køberne anlagde sag mod sælger ved Retten i Aalborg om berettigelsen af ophævelsen.

Den 27. januar 2008 bragte Berlingske Tidende artikler med omtale af forløbet vedrørende forhandlingerne om ejendoms købet i Spanien, herunder med omtale af, at A havde været indstillet på at medvirke til en ulovlig momsunddragelse.

Dette gav anledning til, at told- og skattedirektør Ole Kjær besluttede at anmode Intern Revision om at foretage en undersøgelse.

Den spanske advokat, Juan José Gómez Castillo, har afgivet følgende erklæring den 5. februar 2008:

”I refer to our meeting of Friday last week.

Regarding to acquisition of the above-mentioned property and as I explained to you and [A] years ago at the time of completion of the purchase at the notary the payment of purchase price must be stated in full in the Title Deed and copy of cheque or transfer to the vendors attached to the Title Deed as prove of the payment. This is the way to proceed for the acquisition of the plot.

I will be pleased to confirm to any of your partners that to the best of my knowledge and after my advise in the different meetings and phone conversations we held, you or [A] did not want to proceed in a different way of the above-mentioned to purchase the plot. Furthermore and as you perfectly know we would have never represented or have you as a client if this would had not be the case.

Please do not hesitate to contact me if you have any query.”

Af udskrift af Retten i Aalborgs retsbog af 25. februar 2008 vedrørende A og B’s sagsanlæg mod E om berettigelsen af ophævelsen fremgår bl.a.:

”Retten tilkendegav, at udfaldet af en eventuel dom i sagen vil være, at sagsøgtes frifindelsespåstand bliver taget følge.

Retten redegjorde nærmere for rettens begrundelse for denne afgørelse, herunder blandt andet, at det afgørende argument var, at retten fandt, at der i aftalen var en underforstået forudsætning om, at lokalplan og byggetilladelse ville kunne gives indenfor rimelig tid fra aftalens indgåelse og at denne forudsætning – uden at det kunne tilregnes nogen af parterne – var bristet, således at det berettigede hver af parterne til – i hvert fald på nuværende tidspunkt – at træde tilbage fra aftalen.

Retten oplyste endvidere, at der som følge heraf for så vidt ikke var grund til at tage stilling til parternes uenighed om, hvorvidt nogen del af købesummen skulle betales ”uofficielt”, men at der efter indholdet af selve den betingede købsaftale sammenholdt med mailkorrespondancen i den forbindelse, den efterfølgende mailkorrespondance og parternes modstridende forklaringer ikke af sagsøgte fandtes at være ført bevis for, at sagsøgerne i forbindelse med indgåelsen af den betingede købsaftale eller senere har accepteret, at nogen del af købesummen skulle være ”uofficiel” i den forstand, at noget beløb skulle unddrages de spanske myndigheder.”

Det er oplyst, at parterne accepterede rettens tilkendegivelse.

Den endelige rapport fra Intern Revision forelå den 7. marts 2008 og gav anledning til, at der blev indledt en afskedigelsesprocedure mod A.

A blev afskediget ved Skatteministeriets brev af 17. april 2008. Det hedder i dette brev bl.a.:

”Skatteministeriet er af den opfattelse og lægger særligt vægt på, at da det for det første blev dig bekendt at der var tale om en ”officiel” del og en ”uofficiel” del, så burde du udtrykkeligt havde sagt fra med det samme og ikke have holdt sælgeren hen og dermed givet sælger opfattelsen af, at du var indstillet på at indgå i ”sælgers model”. Og for det andet at du heller ikke sagde fra – senere i forløbet da det stod klart for dig og din medkøber, at handlen ikke kunne gennemføres på anden måde end efter ”sælgers model”.

Det er helt afgørende for Skatteministeriet, at de ansatte udviser en høj moral såvel intern som eksternt. Derudover ligger det implicit i din stilling, at du som direktør skal være et godt forbillede og derved bidrage til, at Skatteministeriet, herunder SKAT også fortsat har et godt omdømme i forhold til omverdenen.

Skatteministeriet skal i den forbindelse bemærke, at det er fast antaget, at der for overenskomstansatte i stat, amt og kommune gælder et tilsvarende decorumkrav som for tjenestemænd, jf. tjenestemandslovens § 10, stk. 1, men på et ulovbestemt grundlag, jf. Bent Christensen i Juristen 1080.85 (96) og Jørgen Mathiassen, Forvaltningspersonellet (2000), s. 94.

Dette betyder, at der gælder et almindeligt krav til det offentliges personale om, at man skal vise sig værdig til den agtelse og tillid både i og uden for tjenesten (decorum officiale), som stillingen kræver. Selvom der ikke foreligger kriminelle forhold, må en funktionær dog afholde sig fra handlinger, som efter almindelig opfattelse er kritisable, hvis de efter deres art står i en vis nærmere forbindelse med arbejdsstedet, jf. Dansk Funktionær Ret, af H.G. Carlsen, 7. udgave side 152 og 153.

Skatteministeriet finder, at du med baggrund i sagen om dit grundkøb i Spanien, ikke længere har denne agtelse og tillid, som stillingen kræver. Der henvises i den forbindelse nærmere til

SKATs indstilling af 12. marts, idet Skatteministeriet ligeledes finder, at du har udvist en adfærd, der efter almindelige moralbegreber er uacceptabel, og som samtidig påvirker SKATs omdømme i negativ retning. Skatteministeriet finder yderligere, at du qua din uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund burde have indset, at din position som direktør ikke var forenelig med at signalere over for omverdenen – oven i købet fra din arbejdsmail – at du var indstillet på at gå ind på en model, hvor en ikke ubetydelig andel af købesummen skulle foregå uden om myndighederne.”

Forklaringer

A har forklaret, at han i 1993 blev ansat som fuldmægtig i Ringsted kommune, hvor han fungerede som pantefoged. Senere blev han leder af inkassokontoret. I 1995 blev han forfremmet til afdelingsleder. Efter kommunalreformen blev han pr. 1. august 2003 ansat som direktør for Skat-Midtsjælland med ansvar for inddrivelse, og pr. 1. august 2005 blev han udnævnt som direktør for inddrivelse i den nye told- og skatteforvaltning. I den sidstnævnte stilling havde han ansvaret for al offentlig tvangsinddrivelse. Han havde 2 kontorchefer og ca. 40 medarbejdere under sig i hovedkontoret.

Forhandlingsforløbet om købet af grunden i Spanien startede med, at D i en mail af 1. juni 2004 til A's kone meddelte, at grunden kostede 140.000 €. Der blev hurtigt opnået enighed mellem køberne – A, B og C – og D om denne pris og om, at sælger skulle betale alle omkostninger samt installation af vand og el, således at køberne ikke kom til at betale mere end 140.000 €. De fik kontakt til det spanske advokatfirma Cuadra Asociados på Jyske Banks anbefaling, og det blev advokat Juan José Gómez Castillo fra dette firma, som kom til at varetage deres interesser i forhandlingsforløbet. Advokaten fortalte dem, at det i Spanien normalt er køber, som betaler handelsomkostningerne i forbindelse med overdragelse af fast ejendom. Ingen af køberne havde på forhånd erfaringer med køb af fast ejendom i Spanien.

I mailen af 9. juni 2004 til advokaten skrev han bl.a.: ”[B] and [D] discussed the possibility of setting a lower official price to reduce the I.V.A. It seemed to be normal in Spain, and I would like us to do what's possible in that matter.” Bemærkningen om at reducere spansk moms har sammenhæng med, at sælger havde påtaget sig at betale omkostninger, som normalt skulle betales af køber, og der var derfor mulighed for at anvende en lavere officiel købesum end de 140.000 €, nemlig dette beløb reduceret med størrelsen af de samlede omkostninger, som sælger havde påtaget sig at betale. Da han sendte mailen regnede køberne med, at den spanske momssats var 5,9%. Senere samme dag modtog han en mail fra den spanske advokat, som bl.a. redegjorde for, at satsen var 16%, svarende til et momsbeløb på 22.400 €, og at de øvrige omkostninger, som sælger havde påtaget at betale beløb sig til ca. 7.000 €. Man nåede aldrig i forhandlingsforløbet så langt, at det blev aktuelt at udarbejde et dokument, der viste den officielle købesum beregnet som de 140.000 € med fradrag af de omkostninger, som sælger skulle betale.

Senere i juni måned udarbejdede køberne på dansk en betinget købsaftale med angivelse af de vilkår, der var aftalt mellem parterne, således at man kunne få et forpligtende dokument. Den betingede købsaftale havde karakter af en slutseddel, og den spanske advokat var ikke inddraget i udarbejdelsen af dokumentet. Dokumentet blev sendt til sælger og gav bl.a. anledning til mailen af 29. juni 2004 fra D til B, hvori D redegjorde for, at de spanske myndigheder ikke skulle have kendskab til den fulde købesum på 140.000 €, men kun til en pris på 44.000 €, som skulle betales ved check for notaren, mens restbeløbet på 96.000 € skulle betales kontant umiddelbart inden mødet hos notaren. Det var første gang, at køberne hørte om en ordning med en officiel og en uofficiel købesum, der ikke var baseret på en omkostningstankegang. Han og B undrede sig over den ordning, som D havde redegjort for, og de bestemte sig for at forelægge ordningen for deres

spanske advokat. Han husker ikke, om han og B indbyrdes havde drøftet, hvordan B skulle besvare D's mail. Han er overbevist om, at der ikke i B's svarmail af 30. juni 2004 ligger nogen anerkendelse af den ordning, D havde redegjort for i sin mail af 29. juni 2004.

Han husker ikke, om han dengang så E's efterfølgende mail af 30. juni 2004 til B. I denne mail gav E udtryk for, at købernes spanske advokat ikke skulle vide noget om ordningen med en officiel købesum på 44.000 € og en uofficiel (reel) købesum på 140.000 €. Køberne var ikke indstillet på at imødekomme dette ønske, da det for dem var vigtigt at få deres advokats råd og at opnå, at advokaten kunne være garant for ordningens lovlighed. Der er tale om en respekteret advokat, og de var overbevist om, at advokaten ville sige fra, hvis der indgik ulovlige elementer i aftalen med sælger. Køberne fandt ikke, at der var noget odiøst i, at en del af købesummen skulle betales kontant.

Den 6. juli 2004 underskrev parterne betinget købsaftale. Den underskrevne aftale indeholdt enkelte ændringer i forhold til det tidligere udkast, idet den bl.a. var gjort mere forpligtende. Den ordning med en officiel og en uofficiel købesum, som sælger ønskede, blev ikke reflekteret i dokumentet. Modregningsadgangen var vigtig for køberne, da de hæftede over for myndighederne.

Han husker ikke, om han dengang så E's mail af 9. juli 2004 til B om, at den officielle købesum skulle være 20.000 € og ikke som tidligere meddelt 44.000 €, men han har sikkert været bekendt med den, idet han modtog kopi af B's svarmail af 15. juli 2004.

Den 17. august 2004 skrev han til den spanske advokat bl.a.: "There is an issue about the difference between official prize and unofficial prize that I look forward to your comment on. Common Spanish way of dealing they say." Baggrunden for denne forespørgsel var, at det som allerede nævnt var vigtigt for køberne at få advokatens vurdering af den ordning, sælger ønskede. Advokaten var bekendt med, at der var aftalt en købesum på 140.000 € og fik på et tidspunkt en engelsk oversættelse af den betingede købsaftale, hvor købesummen var fjernet og erstattet af "xx".

Han og B holdt et møde med advokaten i Spanien den 22. september 2004. Det vigtigste samtaleemne var, om det ville være muligt for køberne at opnå byggetilladelse, men de bad også advokaten om en besvarelse af det spørgsmål, som A havde stillet i sin mail af 17. august 2004. Advokaten redegjorde for, at der i det officielle dokument skulle stå den reelle købesum. Andet ville være ulovligt, og advokaten ville ikke medvirke til noget, der var ulovligt. Det ville imidlertid ikke være ulovligt at reducere de aftalte 140.000 € med de omkostninger, som sælger skulle betale, og lade det således reducerede beløb fremgå af det officielle dokument. Advokaten rådede køberne til at vente med at tage problemstillingen med officiel og uofficiel købesum op med sælger, så længe der var et uafklaret problem med hensyn til byggetilladelse. Det ville kunne gøre løsningen af dette problem vanskeligere.

Den efterfølgende mailkorrespondance viser, at man arbejdede videre med de problemer, der skulle afklares. Det viste sig, at andre problemer end byggetilladelse stødte til, bl.a. at sælger aldrig havde fået registreret sin adkomst til grunden. Købernes spanske advokat havde anbefalet køberne at råde sælger til at antage egen advokat, men det afviste sælger.

I marts 2005 rettede han henvendelse til TV3 med invitation til mediet om at følge projektet hele vejen igennem. Han oplyste, at grunden var købt for 140.000 € og det var et led i invitationen, at TV3 også kunne være til stede hos notaren.

I starten af april 2005 blev køberne underrettet om, at sælger nu havde fået registreret sin adkomst til grunden. Han skrev derfor den 11. april 2005 til E med to alternative forslag til, hvordan de kunne komme videre med gennemførelsen af købet: Enten en ejendomsoverdragelse hos notaren

straks i kombination med en deponering af købesummen med henblik på frigivelse, når byggetilladelse forelå, eller en udskydelse af notarforretningen til byggetilladelse forelå og afregning af købesummen i den forbindelse.

Da han modtog E's svarmail af 11. april 2005 om, at der for så vidt angår forskellen mellem den officielle og den uofficielle købesum var tale om sorte penge, som hverken advokaten eller notaren skulle vide noget om, tænkte han, at det var utroligt, at E blev ved, da E vidste, at de skulle tale med deres advokat om det. Som følge af den rådgivning, de havde fået under mødet hos advokaten den 22. september 2004, så han imidlertid ikke noget problem i at lade E blive i troen indtil videre. Planen var at give E klar besked, når tiden var inde til det. E var ikke klar over, at de havde tilsidesat hans direktiv om ikke at fortælle noget om ordningen til deres spanske advokat.

Når han i mailen af 12. april 2005 til B skrev, at han ikke havde noget imod den model, som E havde skitseret, henviser det til modellen med at søge byggetilladelse i sælgers navn, som E havde erklæret sig enig i. A ville ikke være med til en ordning med "sorte penge". I hans mail af 12. april 2005 til E redegjorde han for, at det var i orden at afvente byggetilladelse, og at deres advokat ville blive orienteret om det. Det, han anførte med en officiel og uofficiel købesum, udtrykker, at det ville være i orden at gennemføre en omkostningsbaseret ordning.

Hans mail af 16. maj 2005 til den spanske advokat er udtryk for, at advokaten bl.a. skulle vurdere muligheden for at operere med en officiel købesum på 44.000 € ved siden af den uofficielle købesum på 140.000 €. Køberne ville bruge advokaten som "bussemand", dvs. at få han til at sige fra, således at de over for køberne kunne henvide hertil og på den måde komme ud af ordningen.

Da det senere i maj 2005 viste sig, at enhver tredjemand, som mente at have rettigheder over grunden, kunne fremsætte krav inden for en frist på 2 år, der skulle regnes fra registreringen af sælgers skøde den 17. marts 2005, ringede B – efter at have talt med den spanske advokat – til E og meddelte ham, at den ordning med en officiel og uofficiel købesum, han ønskede, ikke kunne gennemføres. Herefter forsvandt al positiv stemning, hvilket den efterfølgende korrespondance fra starten af juni 2005 viser. E gik i baglås, da det viste sig, at hans ordning med en officiel og uofficiel købesum ikke kunne gennemføres.

Såvel under det afsluttende forløb som under den efterfølgende retssag ved Retten i Aalborg om berettigelsen af E's ophævelse af handlen truede E med at offentliggøre mailkorrespondancen om ordningen med en officiel og en uofficiel købesum. A og B trak imidlertid ikke sagen tilbage.

Han har ikke fået nyt arbejde.

Koncernstyringsdirektør Birthe Deleuran har forklaret, at hun har været ansat i Skatteministeriets departement siden 2000. Hun er personalechef og har underskrevet afgørelsen om afskedigelse af A.

Intern Revision, som har foretaget den undersøgelse, der danner baggrund for afskedigelsen, er en selvstændig, uafhængig enhed under SKAT. SKAT kan foranledige, at Intern revision sætter en undersøgelse i gang, men kan ikke påvirke undersøgelsen og dens resultat. Departementet kom først ind i sagen, da Ole Kjær afgav indstilling om afskedigelse af A, og departementet har foretaget en selvstændig vurdering af materialet og oplysningerne i sagen.

Det er vigtigt, at medarbejdere i skatteforvaltningen udviser en adfærd og moral, således at de fremtræder troværdige og borgere og virksomheder kan have tillid til dem. En embedsmand må straks sige fra, hvis han bliver bekendt med, at han skal inddrages i en ordning, der går ud på at

unddrage myndigheder skatter og afgifter. Det gælder i endnu højere grad for en embedsmand på chefniveau. Det afgørende var, at A signalerede over for omverdenen, at han var indstillet på en ordning, hvorefter en del af købesummen skulle holdes skjult med henblik på at unddrage de spanske myndigheder moms.

Man overvejede mindre indgribende sanktioner end afskedigelse, men fandt, at det ikke var muligt at placere A i en anden passende stilling, hvor han ville have troværdighed.

B har forklaret, han under forhandlingerne om købet af grunden i Spanien var administrerende direktør og partner i X, der er et datterselskab af Y. Han er som følge af sagen blevet overflyttet til tjeneste i Dubai, men med samme ansvarsområde, og han er stadig partner.

D var ejendomsformidler i forbindelse med forhandlingerne om grundkøbet. Han fortalte, at det i Spanien var normalt, at man angav en lavere købspris i skødet end den virkelige. B tænkte ikke så meget over denne oplysning i starten og forestillede sig, at det kunne være i orden, når det blev taget i betragtning, at sælger havde påtaget sig at betale en del omkostninger, som køberne normalt skulle betale. Baggrunden for omkostningsaftalen med sælger var, at køberne ønskede, at der blev fastsat et beløb (140.000 €), der gjorde udtømmende op med, hvad de skulle betale.

Køberne udarbejdede i juni udkast til betinget købsaftale med henblik på at opnå en bindende aftale med sælger. Den spanske advokat var ikke inddraget i udarbejdelsen af dette dokument, men der var i dokumentet indsat et generelt advokatforbehold.

Han kendte ikke nærmere til praksis i Spanien vedrørende officielle og uofficielle købesummer i forbindelse med handel med fast ejendom, men han havde i adskillige salgssopstillinger set, at der blev opereret med officielle og uofficielle købesummer. Køberne ville ikke være med til noget ulovligt. Da han modtog D's mail af 29. juni 2004 tænkte han, at den spanske advokat måtte vurdere lovligheden af den ordning, der blev foreslået. Han havde forestillet sig en meget mindre forskel mellem den officielle og den uofficielle købesum, nemlig svarende til de omkostninger, sælger havde påtaget sig at betale. På dette tidspunkt var det centrale imidlertid at få en betinget købsaftale underskrevet, og køberne kunne så senere drøfte ordningen med advokaten. Advokatforbeholdet sikrede, at køberne kunne sige fra, hvis advokaten vurderede, at ordningen var ulovlig. Da sælger havde oplyst, at ordningen var lovlig, forstod B den betingede købsaftale sådan, at køberne havde mulighed for at fastholde aftalen, men at sige fra over for ordningen, hvis denne viste sig at være ulovlig. Køberne har aldrig meddelt definitiv accept af ordningen, heller ikke i B's svarmail af 30. juni 2004.

Han lagde ikke specielt mærke til E's mail af 30. juni 2004, hvori det meddeles, at "vi er enige". Mailkorrespondancen gav ikke anledning til ændringer i købesummens størrelse i den betingede købsaftale. Det forhold, at sælger havde ønsket en del af købesummen betalt kontant, gav ikke anledning til betænkeligheder. Det var selve ordningen med den officielle og den uofficielle købesum og den beløbsmæssige forskel mellem de to købesummer, som de måtte have deres advokats råd om.

Han tænkte ikke så meget over E's mail af 9. juli 2004, hvori han meddelte, at den uofficielle købesum kun skulle være 20.000 €, da køberne afventede advokatens vurdering. Hans svarmail af 15. juli 2004 skal ses i lyset heraf og er udtryk for et henholdende svar.

I efteråret 2004 havde han og A et møde med den spanske advokat. Under dette møde sagde advokaten, at han ikke ville medvirke til den ordning, sælger havde foreslået, da den var ulovlig,

men at forhandlingstaktiske grunde tilsagde, at man i første omgang koncentrerede sig om at få andre udestående problemstillinger på plads.

Køberne talte igen med advokaten i maj 2005, hvor han sagde, at det ville være i orden at etablere en ordning med en officiel og en uofficiel købesum, hvis forskellen mellem købesummerne kunne begrundes med, at sælger havde påtaget sig at betale omkostninger, som man kunne have aftalt, at køberne skulle betale.

Han forstod A's mail af 12. april 2005 ("Som sådan har jeg ikke noget imod den model han skitserer ...") sådan, at der med "model" blev sigtet til kontantbetaling af en del af købesummen. I A's mail af 13. april 2005 til E gøres det klart, at det er en omkostningsbaseret model, køberne kan acceptere.

Den spanske advokat var bekendt med den reelle købesum (140.000 €). I mailen af 16. maj 2005 til advokaten gøres han nu bekendt med den officielle købesum (44.000 €) ifølge sælgers ønske med henblik på en vurdering heraf.

Han talte med den spanske advokat i slutningen af maj 2005, efter at det havde vist sig, at tredje-mand havde mulighed for at gøre indsigelser mod ejendomsretten til grunden indtil den 17. marts 2007. Advokaten anbefalede kraftigt en deponeringsløsning. Denne løsning ville endvidere have den fordel, at man ville komme uden om problemet med en for lav officiel købesum i skødet. I det efterfølgende forløb, hvor der også var problemer med byggetilladelse, insisterede køberne på en deponeringsløsning, hvilket E imidlertid afviste, og det endte med, at han hævdede handlen. B havde under en telefonsamtale sagt til E, at han godt kunne få en del af købesummen kontant, men at den rigtige købesum skulle stå i skødet. Det ville E ikke acceptere.

Told- og skattedirektør Ole Kjær har forklaret, at han har været ansat i skatteforvaltningen i 33 år, heraf de sidste 8 år som told- og skattedirektør. Til SKAT's område hører bl.a. skatteopkrævning. SKAT står for afdækning af overtrædelser af skattelovgivningen. SKAT har mulighed for selv at afgøre visse overtrædelser med bødeforelæg. Grovere overtrædelser overgives til politiet. A var direktør med ansvar for inddrivelse.

Det er vigtigt, at SKAT's medarbejdere – og ikke mindst de medarbejdere, der står for inddrivelse – fremtræder som troværdige i forhold til borgere og virksomheder, og som chef skal man være et godt forbillede for de andre ansatte. SKAT har bl.a. stået for en kampagne vedrørende danskeres ejendomme i udlandet, da det var et problem, at mange ikke opgav deres ejendom til skattemyndighederne. Kampagnen gik ud på at motivere de pågældende til at foretage opgivelse, bl.a. med tilkendegivelse af, at der efter kampagnen ville blive iværksat kontrol. Der har også været en kampagne vedrørende gule plader. Sådanne kampagner mister deres gennemslagskraft, hvis SKAT ser gennem fingre med, at SKAT's medarbejdere selv overtræder skattelovgivningen eller accepterer, at det sker.

Det afgørende for hans indstilling om afsked af A var, at A over en lang periode havde tilkendegivet over for omverdenen, at han var indstillet på at medvirke til en overtrædelse af den spanske momslovgivning.

Parternes argumentation

DJØF har anført, at A aldrig har haft til hensigt at medvirke til en ulovlig opdeling af købesummen for den spanske grund. Når køberne opererede med en opdeling i en officiel og en uofficiel købesum skyldtes det, at køberne havde aftalt med sælger, at det - i modsætning til spansk praksis ved ejendomshandler - skulle være sælger, der afholdt en række udgifter i forbindelse med handlens

gennemførelse, herunder udgifter til installation af vand og el og udgifter til notaren. Da parterne ikke umiddelbart var klar over, hvem der skulle afholde omkostningerne, indsatte de en bestemmelse i den betingede købsaftale om, at køberne kunne modregne de afholdte omkostninger i købesummen.

For at sikre, at sælger kom til at betale moms på 16 % af den mindst mulige købesum, drøftede køberne med advokaten muligheden for at fastsætte en (lovlig) lavere købesum i de officielle spanske handelsdokumenter. Når moms og øvrige omkostninger blev lagt til denne købesum, skulle det svare til et beløb på 140.000 €. Den aftalte købesum på 140.000 € skulle således reduceres med et beløb svarende til de omkostninger, sælger skulle afholde. Herved ville parterne få fastsat en reel købesum, svarende til den købesum, parterne ville have handlet til, hvis sælger ikke havde påtaget sig at afholde omkostningerne, og det var denne købesum, som skulle fremgå af de officielle spanske handelsdokumenter.

Køberne og sælger drøftede ved flere lejligheder hvilket beløb, der skulle stå i de spanske handelsdokumenter. Under drøftelserne anvendte køberne formuleringerne ”officiel købesum” og ”uofficiel købesum”. Officiel købesum var betegnelsen for den købesum, der reelt skulle betales til sælger, og som skulle stå i de spanske handelsdokumenter – det var det samlede beløb på 140.000 € fratrukket sælgers omkostninger. Uofficiel købesum var betegnelsen for købesummen på 140.000 €. En sådan opdeling af købesummen var lovlig, så længe købesummen ikke blev reduceret med et beløb, der oversteg de omkostninger, som sælger afholdt.

Køberne kunne konstatere, at sælger ønskede at trække et ganske stort beløb fra ”bruttokøbesummen” på 140.000 € – et beløb der næppe svarede til de omkostninger, sælger skulle afholde. Køberne, der ikke ønskede, at sælger sprang fra handlen, valgte i første fase at undlade en nærmere konfrontation med sælger om dette beløbs størrelse. Samtidig var de i tvivl om, hvor stort et beløb, der faktisk kunne fratrækkes og dermed om størrelsen på den officielle købesum, som skulle anføres i handelsdokumenterne. De forelagde derfor spørgsmålet for deres advokat.

Køberne forpligtede sig aldrig retligt overfor sælger til at lade handlen gennemføre på grundlag af sælgers model. Køberne lagde afgørende vægt herpå.

Det var afgørende for køberne, at den betingede købsaftale af 6. juli 2004 angav den fulde købesum, der var aftalt mellem parterne.

Det var også væsentligt for køberne, at der i den betingede købsaftale blev taget forbehold om, at deres advokat skulle godkende skødet, idet en spansk advokat, der er bundet af sine advokatforpligtelser, ikke ville medvirke til gennemførelsen af en handel, hvor skødet opererede med en (ulovlig) fiktiv købesum.

Køberne holdt advokaten orienteret om forhandlingerne med sælger i e-mails af 9. juni 2004, 17. august 2004 og 16. maj 2005. Herudover mødtes køberne med advokaten i august og september 2004 og i februar 2005.

Køberne var betrygget ved, at der var indgået en betinget købsaftale, der skulle danne grundlag for udfærdigelsen af skødet. Skødet ville blive udfærdiget med angivelse af den mellem parterne aftalte købesum, dvs. den købesum, der var anført i den betingede købsaftale, og således uden anvendelse af en ulovlig opdeling af købesummen.

Efter DJØFs opfattelse kan det ikke anses for dokumenteret, at A har haft til hensigt at medvirke til en handling, der er ulovlig, idet

- køberne aldrig retligt har forpligtet sig til at respektere sælgers model,
- køberne i det eneste eksisterende handelsdokument har insisteret på at medtage den fulde købesum og i øvrigt at få medtaget et generelt forbehold om advokatgodkendelse,
- køberne i hele forløbet har ønsket deres advokats godkendelse af den påtænkte fremgangsmåde, og
- udfærdigelsen af skødet blev hindret som følge af købernes afvisning af at lægge sælgers model til grund.

Samme opfattelse havde Retten i Aalborg. Retten fandt det ikke bevist, at køberne havde accepteret sælgers model for opdeling af købesummen.

A's adfærd er ikke dadelværdig efter almindelig moralopfattelse.

Advokatforbeholdet i den betingede købsaftale og købernes løbende kontakt med advokaten viser, at det var afgørende for køberne, at de ikke medvirkede til ulovligheder. Da forhandlingerne om angivelse af købesummen i skødet spidsede til, lod køberne meget klart sælger forstå, at de ikke kunne medvirke til ulovligheder.

Det kan ikke anses for dadelværdigt efter almindelig moralopfattelse, at køberne - for at få gennemført en handel i overensstemmelse med de vilkår, der er fastsat i en i øvrigt lovlig købsaftale - i en periode forholder sig afventende, når det i øvrigt kan lægges til grund, at køberne vil insistere på, at handelen skal gennemføres lovligt.

SKATs omdømme kan efter DJØFs opfattelse ikke tillægges betydning i denne sag. En påvirkning af SKATs omdømme kan kun være foranlediget af pressens anvendelse af ufuldstændige oplysninger om sagen videregivet af sælger. Det skyldes ikke forhold, som kan tilregnes A.

Da A hverken har overtrådt skatteregler eller strafferegler eller haft nogen hensigt hertil, og da A heller ikke på anden måde har handlet dadelværdigt, gør DJØF gældende, at A ikke har handlet i strid med deorumkravet.

Såfremt voldgiftsretten måtte finde, at A har overtrådt deorumkravet, gøres det subsidiært gældende, at afskedigelse er en uforholdsmæssig reaktion i forhold til pligtkrænkelsens alvor.

Afskedigelse som disciplinær sanktion må forudsætte, at der foreligger en grov misligholdelse baseret på et sikkert bevismæssigt grundlag. A har ikke handlet ulovligt, og en række omstændigheder viser, at der ikke foreligger en pligtkrænkelse eller at grundlaget herfor er særdeles diskutabelt. Det taler i sig selv for, at afskedigelse er en uforholdsmæssig streng sanktion.

Skatteministeriet kunne have truffet andre og tilstrækkelige foranstaltninger, der var mindre indgribende end afskedigelse, f.eks. meddelelse af advarsel eller forflyttelse. Ministeriets kunne også have valgt at udbetale fratrædelsesgodtgørelse i henhold til A's åremålsaftale tillige med en kompensation.

For polititjenestemænd, hvis opgave er ordenshåndhævelse, knytter der sig en særlig autoritet til stillingen, og heraf følger også et særligt værdighedskrav. Som ansættelsesmyndighed har Rigspoli-

tichefen ved fastsættelse af sanktioner i disciplinærsager mod polititjenestemænd anledning til at håndhæve dette.

Rigspolitichefens praksis i disciplinærsager viser, at Rigspolitichefens ansatte skal have udvist en adfærd, der må betegnes som mere dadelværdig end A's, hvis en så streng sanktion som afskedigelse skal anvendes.

Det følger af praksis, at en uberettiget afskedigelse kan udløse kompensation.

DJØF gør gældende, at A er berettiget til en kompensation svarende til 12 måneders løn.

A har været tilknyttet SKAT siden 1. maj 1993. A's årsløn var ved afskedigelsen 998.814 kr. svarende til en månedsløn på 83.234,47 kr.

Det er fastsat i A's åremålsaftale, at han har krav på betaling af 12 måneders løn, hvis uansøgt afsked finder sted inden åremålets udløb. Det gælder ikke, hvis afskedigelsen sker af disciplinære grunde.

Af de grunde, som er nævnt ovenfor, gør DJØF gældende, at Skatteministeriets ikke kunne afskedige A på disciplinært grundlag.

Udtrykket "disciplinære grunde" må fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i tjenstemandsloven og den praksis, der foreligger i forbindelse hermed.

Der er ikke sket overtrædelse af nogen regler, og deorumkravet er ikke overtrådt. De forhold, der eventuelt kan bebrejdes A, må anses for marginale.

A er berettiget til et beløb svarende til 12 måneders løn.

Den subsidiære påstand er nedlagt for det tilfælde at voldgiftsretten måtte mene, at der er grundlag for at give klager medhold, men ikke fuldt medhold i de påståede beløb. Voldgiftsretten kan således udmåle et beløb efter eget skøn.

Finansministeriet har anført, at det afgørende for sagens bedømmelse er, om A har mistet den agtelse og tillid (deorum), der kræves for at bestride en direktørstilling i SKAT, da han viste omverdenen, at han ønskede at indgå en handel, hvor den rette købesum for en byggegrund blev holdt skjult for de spanske myndigheder, således at den spanske stat ikke ville modtage den fulde statsafgift og moms i forbindelse med handlen.

Det ligger fast, at A har bibragt de spansk/danske grundsælgere ovennævnte indtryk.

Der henvises i den forbindelse til mailkorrespondancen, navnlig korrespondancen den 11. og 12. april 2005.

Som det fremgår af E's mail af 11. april 2005 lagde sælger ikke skjul på, at der var tale om sorte penge. Det fremgik også direkte, at hensigten var at besvige de spanske skattemyndigheder derved, at en statsafgift, der skulle betales, blev beregnet for lavt.

I stedet for at tage klart afstand fra en mail, der så åbenlyst strider mod al retskaffenhed, svarede A fra sin skattemailadresse den 12. april 2005, at køberne tog til efterretning, at det var den model,

sælger ville gennemføre, og at de ville underrette deres advokat herom. Det blev direkte anført, at A ikke ”er uenig med dig i, at der er en uofficiel og en officiel købesum”.

Forinden havde A fra sin skattemailadresse den 12. april 2005 sendt en mail til B, hvori han anførte: ”Som sådan har jeg ikke noget imod den model han skitserer. Selvom det med sorte penge ikke lige er min model, og i øvrigt så ved vores advokat det jo godt.”

A var på dette tidspunkt udmærket klar over, at aftalen ville stride mod spansk ret. A forholdt sig eksplicit til forholdet og konkluderede, at det havde han ikke noget imod.

Det bestrides, at årsagen, til at købet strandede, var, at der skulle betales en officiel og en uofficiel købesum.

Det fremgår klart af de fremlagte mails, at baggrunden var, at køberne ikke ønskede at betale før udløbet af en indsigelsesperiode på 2 år imod den tidligere overdragelse til den nuværende ejer. Det var den udskudte betaling, der var problemet, ikke om der skulle betales officielt eller uofficielt. Herom var parterne som anført nået til enighed.

A var siden stiftelsen af Styregruppen for fusionsorganisationen i august 2004 næstformand i styregruppen, der havde direktør Ole Kjær som formand. A var således allerede forud for overgangen til egentlig statslig ansættelse en central person for dannelsen af det nye SKAT.

Skatteministeriet har med rette har afskediget A, fordi han havde optrådt på en måde, der havde frataget ham den agtelse og tillid (dekorum), der er forbundet med en direktørstilling hos SKAT.

Denne vurdering var saglig, og retsfølgen afsked var et proportionalt skridt.

Som direktør i SKAT kan man ikke erklære sig enig i, at handler kan gennemføres med officielle og uofficielle købesummer, når det står alle parter klart, at formålet er at unddrage et andet lands skattemyndigheder et afgiftsprovener.

Det er A's forhold, der har medført, at det er blevet offentligt kendt, herunder for de spanske skattemyndigheder, at der blandt direktionen i det danske SKAT findes personer, der erklærer sig enig i, at de spanske skattemyndigheder kan unddrages et provener.

Hele tanken bag klagers anbringende om, at advokatforbeholdet i købsaftalen fritager A for ansvar, er forkert.

Det er ikke rigtigt, at hvis bare den spanske advokat kendte til forholdene, så var A fritaget for ansvar.

Det er ikke op til A at deponere sin samvittighed hos en advokat, men derimod som direktør hos skattemyndighederne selv at tage stilling til det, som han tilkendegiver overfor omverdenen. Uanset at A selvsagt ikke er specialist i spanske skatteforhold, må det med hans baggrund som jurist have stået ham helt klart, at anvendelsen af officielle og uofficielle købesummer med det formål at få nedsat et afgiftsprovener er en uantagelig adfærd, uafhængigt af, hvad en advokat måtte mene om forholdet.

Da begrundelsen for afskedigelsen således er af disciplinær karakter, er A ikke berettiget til en godtgørelse i forbindelse med afskedigelsen, jf. åremålsaftalen.

Med hensyn til praksis fra politiet bemærkes, at der selvsagt er tale om en særlig bedømmelse af personer ansat i SKAT i forhold til unddragelse af afgift overfor skattemyndigheder. Derfor er praksis fra politiet af begrænset betydning for denne sag.

Det er uden betydning for sagens afgørelse, at de handlinger, der er tvist om, foregik, medens A var ansat i Skat-Midtsjælland.

De kommunalt ansatte skattemedarbejdere blev efter lovgivningen herom overført til staten efter reglerne i virksomhedsoverdragelsesloven, og staten indtrådte i såvel rettigheder som forpligtelser overfor de ansatte.

De ansattes personalesager er således overdraget til SKAT, og A's anciennitet fra tiden i kommunen er i overensstemmelse hermed medregnet ved beregningen af § 2a godtgørelse.

A var også i Skat-Midtsjælland direktør og dermed en topleder i skattesammenhæng.

Der var tilmed i perioden et meget intensivt samarbejde mellem de kommunale skatteforvaltninger og SKAT med henblik på at sikre en vellykket fusion. Som nævnt indtog A en helt central rolle i dette samarbejde, og han var siden august 2004 næstformand i den styregruppe, som skulle samle de kommunale og de statslige skattemyndigheder i den nye skattestruktur, der efterfølgende er døbt SKAT.

Angående forholdet til Retten i Aalborgs tilkendegivelse af 25. februar 2008 bemærkes, at der er tale om en tilkendegivelse i en sag mellem andre parter end i nærværende sag. Allerede derfor har tilkendegivelsen ikke retskraft. Dertil kommer at tilkendegivelsen ikke bygger på det samme materiale, som er fremlagt i nærværende sag.

I forhold til udmåling af godtgørelse og sammenhængen mellem de to af klager nedlagte påstande har Finansministeriet anført, at der hverken kan udbetales godtgørelse efter påstand 1 eller påstand 2, hvis der gives indklagede medhold, i at afskedigelsen er gennemført på baggrund af et disciplinært forhold.

Er afskedigelsen foretaget på grundlag af forhold, der efter rettens opfattelse ikke kan karakteriseres som disciplinære, er godtgørelsen i åremålsaftalen aftalt til 12 måneders løn. Dette beløb må som udgangspunkt dække ethvert krav, hvilket i hvert fald må være tilfældet i nærværende sag.

For så vidt angår rentepåstandene bestrides ret til rente som påstået af klager.

Opmandens begrundelse og resultat

Det fremgår af mailkorrespondancen, at sælger allerede fra starten af forløbet meddelte køberne, at han ønskede, at der officielt skulle opereres med en lavere købesum end de aftalte 140.000 € for på den måde at begrænse momstilsvaret. Den ordning, sælger ønskede, blev nærmere præciseret i mail af 29. juni 2004 fra D til B med kopi til bl.a. A, hvoraf det fremgik, at de spanske myndigheder ikke skulle have kendskab til den fulde købesum på 140.000 €, men kun til en pris på 44.000 €, som skulle betales ved check for notaren, mens restbeløbet på 96.000 € skulle betales kontant umiddelbart inden mødet hos notaren.

Det er åbenbart, at køberne efter modtagelsen af denne mail vidste, at sælger ønskede en ordning, hvorefter der blev opereret med dels en officiel købesum på 44.000 €, som myndighederne skulle have kendskab til og som skulle danne grundlag for beregningen af den spanske moms, dels en uof-

ficiel (reel) købesum på 140.000 €, som skulle anvendes i forholdet mellem parterne, men hemmeligholdes over for myndighederne, således at sælger kunne undgå at skulle betale moms af hele dette beløb.

Det er også åbenbart, at den ordning, sælger ønskede, ikke havde sammenhæng med, at sælger havde påtaget sig at betale en række udgifter, som parterne kunne have aftalt, at køberne skulle betale med deraf følgende tilsvarende nedsættelse af købesummen, nemlig udgifterne til notar og moms og til installation af vand og elektricitet, da disse udgifter ikke ville overstige 30.000 €

Efter indholdet af B's svarmail af 30. juni 2004, som A modtog kopi af, lægger jeg til grund, at køberne over for sælger erklærede sig indforstået med at arbejde videre med den model, som D havde angivet i mailen af 29. juni 2004, idet B bl.a. meddelte, at der var taget højde for problemstillingen med den officielle købesum i slutsedlen, og at køberne ikke havde forestillet sig, at beløbet på 140.000 € skulle stå i skødet. I overensstemmelse med denne vurdering meddelte E i sin mail af 30. juni 2004 efter modtagelsen af B's svarmail, at "vi er enige".

Tanken var således, at der skulle oprettes et skøde med den officielle købesum ved siden af slutsedlen med den uofficielle (reelle) købesum. I overensstemmelse hermed sendte B ved mail af 9. juli 2004, som A modtog kopi af, et engelsksproget udkast til slutseddél til E. I mailen oplyste B, at han havde "ændret den "officielle købesum" i henhold til dine instrukser". Senere – den 16. maj 2005 – sendte B med kopi til A en uunderskrevet engelsksproget slutseddél til den spanske advokat med angivelse af 44.000 € som købesum.

Køberne gav også udtryk for en accepterende holdning til sælgers ordning, efter at E i mail af 9. juli 2004 havde underrettet B om, at den officielle købesum skulle være 20.000 € og ikke som tidligere oplyst 44.000 € idet B i mail af 15. juli 2004 med kopi til A meddelte E, at det eneste, han var bekymret for, var, at myndighederne ville anse beløbet for urealistisk lavt. Det fremgår af den efterfølgende mailkorrespondance, at tanken om en officiel købesum på 20.000 € tilsyneladende blev forladt, og at man vendte tilbage til beløbet på 44.000 €, jf. bl.a. B's ovennævnte mail af 16. maj 2005 til den spanske advokat.

Omkring årsskiftet 2004/2005 viste det sig, at sælger aldrig havde fået registreret sin ejendomsret til grunden. Dette forhold blev først bragt i orden i april 2005. Herefter skitserede A i mail af 11. april 2005 til E to forskellige muligheder for, hvordan man kunne komme videre med gennemførelsen af ejendomshandlen: Enten en ejendomsoverdragelse hos notaren straks i kombination med en deponering af købesummen med henblik på frigivelse, når byggetilladelse forelå, eller en udskydelse af notarforretningen til byggetilladelse forelå og afregning af købesummen i den forbindelse.

Samme dag – den 11. april 2005 – redegjorde E i en mail til A med kopi til B for, hvordan dokumentgangen og betalingen i forbindelse med notarforretningen skulle foregå: "Vi mødes hos Notaren, hvor papirerne skrives med angivelse af den officielle købesum som vi er enige om. Restsummen skal falde i kontanter som aftalt straks inden der skrives under hos Notaren, idet det er spansk lov eller retspraksis at det kontante præsenteres foran Notaren. Derefter kan der ikke af sælger kræves extra penge. Derfor skal den uofficielle sum udleveres til mig straks inden vort besøg hos notaren. Det drejer sig om sorte penge, som hverken jeres advokat eller Notaren skal vide noget om. Sådan har det været for alle dem jeg kender og ligeledes for mig selv. Man må acceptere skikkene eller lade være, men det er sådan vi skal klare det. Også det er jo aftalt fra tidl...".

Denne mail gav anledning til en intern korrespondance mellem A og B. I mail af 12. august 2005 til B skrev A bl.a.: ”Som sådan har jeg ikke noget imod den model han skitserer. Selvom det med sorte penge ikke lige er min model, og i øvrigt så ved vores advokat det jo godt ...”.

Herefter skrev A i mail af 13. april 2005 bl.a. således til E: ”Vi tager til efterretning, at det er den model du vil gennemføre, og det fortæller vi vores advokat. Når vi skriver det købesummens betaling er det jo ikke fordi vi er uenig med dig i, at der er en uofficiel og en officiel købesum. Det er fordi der ifølge aftalen er nogle bestemmelser om de omkostninger som du skal betale og som ikke alle kan være endeligt opgjort, når vi mødes hos notaren. Det drejer sig i aftalen om følgende: ...”. Derefter fulgte en opregning af de omkostninger, som sælger efter parternes aftale skulle betale.

Mailkorrespondancen fra april 2005 viser, at køberne fortsat gav udtryk for en accepterende holdning til sælgers model med en officiel og en uofficiel købesum. Jeg finder, at der efter den klare ordlyd af korrespondancen ikke er belæg for den forståelse, som A og B har givet udtryk for i deres forklaringer, nemlig at forskellen mellem den officielle og den uofficielle købesum i A's mail af 13. april 2005 har relation til de omkostninger, som sælger skulle betale. Disse forklaringer stemmer da heller ikke godt med, at A og B efter deres forklaringer ønskede at vente med at tage en konfrontation med sælger om problemstillingen vedrørende ordningen med en officiel og en uofficiel købesum, indtil andre problemer var løst. Mailen af 13. april 2005 fra A til B må således forstås på den måde, at køberne dels erklærer sig indforstået med sælgers model dels præciserer over for E, hvilke omkostninger han efter aftalen skal betale. Anledningen til denne præcisering er formentlig, at køberne efter indholdet af E's mail af 11. april 2005 følte sig usikre på, om E mente, at køberne skulle betale en del af de omkostninger, som E efter aftalen skulle betale.

I maj 2005 gjorde den spanske advokat køberne opmærksom på, at der efter spansk ret var mulighed for, at enhver tredjemand, som mente at have rettigheder over grunden, kunne fremsætte krav inden for en frist på 2 år, der skulle regnes fra registreringen af sælgers skøde den 17. marts 2005. Dette gav anledning til en korrespondance mellem køberne og sælger i starten af juni 2005. Køberne foreslog, at man gennemførte notarialforretningen i juli 2005, og at køberne deponerede købesummen med henblik på frigivelse, når 2 års fristen var udløbet uden indsigelser fra tredjemand, og køber havde opnået endelig adkomst. Sælger ville ikke acceptere denne løsning, som han opfattede som værende uforenelig med modellen med en officiel og en uofficiel købesum og den betalingsordning, der knyttede sig hertil, hvorefter den officielle købesum skulle betales ved check og restbeløbet op til den uofficielle (reelle) købesum skulle betales kontant. Der blev heller ikke opnået endelig enighed om et alternativt forslag fra køberne om at udskyde notarialforretningen til efter udløbet af 2 års fristen eller at gennemføre den straks mod garanti for, at der ikke ville fremkomme krav fra tredjemand.

Efter indholdet af mailkorrespondancen i starten af juni 2005, navnlig B's mail af 6. juni 2005 til E, som A modtog kopi af, lægger jeg til grund, at køberne ikke var af den opfattelse, at en deponeringsløsning ville være i strid med modellen med en officiel og en uofficiel købesum.

Senere i juni 2005 viste det sig, at der også var problemer med hensyn til at opnå byggetilladelse, hvilket gav anledning til mailkorrespondance mellem parterne, hvorunder sælger gav udtryk for, at han anså handlen som bortfaldet, mens køberne meddelte, at de fastholdt handlen. Der blev efterfølgende gennemført en retssag i Danmark om berettigelsen af sælgers ophævelse.

Som anført indeholdt den betingede købsaftale af 6. juli 2004 et advokatforbehold. Det fremgår af den foreliggende mailkorrespondance, at købernes spanske advokat blev inddraget i spørgsmålet om gennemførelse af ejendomshandlen efter en model med en officiel og en uofficiel købesum.

I mail af 9. juni 2004 skrev A således til advokaten: "... [B] and [D] discussed the possibility of setting a lower official price to reduce the I.V.A. It seemed to be normal in Spain, and I would like us to do what's possible in that matter." – I mail af 15. juli 2004 skrev B til E efter meddelelsen om, at den officielle købesum skulle være 20.000 € "Det eneste jeg er bekymret for, er at myndighederne ser beløbet som værende urealistisk lavt – men det vil vor advokat nok informere os om hvis det er tilfældet." – A skrev den 17. august 2004 til advokaten: "There is an issue about the difference between official prize and unofficial prize that I look forward to your comment on. Common Spanish way of dealing they say." – Den 12. april 2005 skrev A til B i anledning af E's mail af 11. april 2005 om officiel og uofficiel købesum og "sorte penge": "Som sådan har jeg ikke noget imod den model han skitserer. Selvom det med sorte penge ikke lige er min model, og i øvrigt så ved vores advokat det jo godt." – Og i svaret af 12. april 2005 til E skrev A: "Vi tager til efterretning, at det er den model du vil gennemføre, og det fortæller vi vores advokat." – E bemærkede hertil i mail af 13. april 2005: "For en ordens skyld går jeg ud fra, at det officielle beløb som I vil give jeres advokat er det beløb vi er enige om?" – Den 16. maj 2005 sendte A en uunderskrevet engelsksproget slutseddel med angivelse af 44.000 € som købesum til den spanske advokat.

Der foreligger ikke skriftlige kommentarer fra advokaten til ordningen med en officiel og en uofficiel købesum, men A og B har forklaret, at advokaten på et møde i september 2004 gav udtryk for, at ordningen var ulovlig, og at advokaten ikke ville medvirke til den, men at der ikke var noget i vejen for, at man reducerede købesummen svarende til de omkostninger, som sælger skulle betale i forbindelse med, at der blev indgået en aftale om, at køber i stedet skulle betale disse omkostninger.

Uanset advokatens brev af 5. februar 2008 lægger jeg under denne sag til grund, at advokaten havde fuldt kendskab til den ordning med en officiel og en uofficiel købesum, som D havde redegjort for i mailen af 29. juni 2004, og at advokaten var indstillet på at medvirke til en gennemførelse af ejendomshandlen på dette grundlag. Advokatens holdning kan imidlertid ikke tillægges den betydning, at den fritager A for ansvar, da A efter sin egen forklaring – også efter advokatens rådgivning – var klar over, at ordningen var ulovlig.

Sammenfattende lægger jeg således til grund:

- at sælger fra starten af salgsforløbet gjorde det klart for køberne, herunder A, at handlen skulle gennemføres på den måde, at der skulle opereres med dels en officiel købesum på 44.000 € som myndighederne skulle have kendskab til og som skulle danne grundlag for beregningen af den spanske moms, dels en uofficiel (reel) købesum på 140.000 € som skulle anvendes i forholdet mellem parterne, men hemmeligholdes over for myndighederne, således at sælger kunne undgå at skulle betale moms af hele dette beløb,
- at A og B var klar over, at denne ordning var ulovlig, da den indebar, at de spanske myndigheder ville blive unddraget moms, og
- at A og B under hele forløbet fra juni 2004 frem til sælgers ophævelse af handlen i sommeren 2005 – uanset visse betænkeligheder fra A's side – gav udtryk for en accepterende holdning til ordningen over for sælger og dennes søn.

Efter tjenestemandslovens § 10 skal en tjenestemand såvel i som uden for tjenesten vise sig værdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver. Det er fast antaget, at denne deorumforskrift også gælder for overenskomstansatte.

Forhandlingerne om grundkøbet i Spanien foregik i 2004-2005. A var da direktør for Skat-Midtsjælland med ansvar for bl.a. tvangsinddrivelse af skattekrav og andre offentlige krav, og pr. 1. august 2005 blev han udnævnt som inddrivelsesdirektør i den nye told- og skatteforvaltning. A havde således til opgave at administrere et forvaltningsområde af samme karakter som den spanske momslovgivning. Som chef havde A en særlig forpligtelse til at udvise en acceptabel og rimelig optræden i relation til overholdelse af skatte- og afgiftslovgivningen dels af hensyn til skatteforvaltningens omdømme og troværdighed udadtil dels af hensyn til de underordnede medarbejdere, som han skulle være forbillede for.

A havde på den baggrund pligt til straks at sige fra over for sælgers ønske om en ordning med en officiel og en uofficiel købesum med henblik på at unddrage de spanske myndigheder moms. Det forhold, at han over et langvarigt forløb gav udtryk for en accepterende holdning til ordningen, må derfor vurderes med betydelig alvor, uanset at ordningen ikke blev gennemført.

Jeg finder, at A ved sin adfærd har tilsidesat det værdighedskrav, der er indeholdt i deorumforskriften, og at tilsidesættelsen efter sin karakter og alvor har berettiget Skatteministeriet til at afskedige ham som sket.

Da afskedigelsen således er berettiget og begrundet i disciplinære forhold, har Ar efter åremålsaftalen af 6. januar 2006 ikke krav på et fratrædelsesbeløb svarende til 12 måneders løn i åremålsstillingen. Han har heller ikke krav på godtgørelse for urimelig afskedigelse i medfør af § 22 i cirkulære af 11. januar 2006 om overenskomst for akademikere i staten.

Herefter tager jeg Finansministeriets frifindelsespåstand til følge.

Thi bestemmes

Finansministeriet, Personalestyrelsen, for Skatteministeriet frifindes.

Hver part betaler sine omkostninger for voldgiftsretten og betaler opmandens honorar med halvdelen hver.